U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce **J.S.**, zastoupeného JUDr. Janem Bartošem CSc., advokátem se sídlem Praha 10, Sámova 876/11 proti žalovanému **Ministerstvu financí,** se sídlem Praha 1, Letenská 15, zastoupenému JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem Praha 5, nám. 14. října v řízení o žalobě proti fiktivnímu rozhodnutí ministra financí o rozkladu proti fiktivnímu rozhodnutí ministerstva financí o žádosti o informace ze dne 23. 5. 2001,

t a k t o :

Žaloba se o d m í t á .

Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci se v r a c í zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč. Částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 24. 9. 2001 a předloženou Vrchnímu soudu v Praze dne 1. 11. 2001 domáhá zrušení fiktivního rozhodnutí ministra financí, kterým bylo negativně rozhodnuto o jeho rozkladu podaném proti fiktivnímu negativnímu rozhodnutí ministerstva financí ve věci jeho žádosti o poskytnutí informací ze dne 23. 5. 2001. V žalobě namítá, že požádal žalovaného o poskytnutí informace a poté, kdy mu v zákonné lhůtě nebylo vyhověno ani vydáno rozhodnutí, a tedy nastala fikce vydání negativního rozhodnutí, podal proti tomuto fiktivnímu rozhodnutí rozklad k ministrovi financí. Ani ten v zákonné lhůtě rozhodnutí nevydal, a tedy opět nastala fikce rozhodnutí ze zákona. Žalovaný jej pouze přípisem ze dne 20. 8. 2001 (správně má zřejmě být 20. 7. 2001) č. j. 10/58468/2001/759 IK vyrozuměl o tom, že považuje jeho rozklad za nepřípustný, protože opakovaný. Tento přípis však neodpovídal skutečnosti, neboť předchozí rozklad žalobce se týkal jiného rozhodnutí o neposkytnutí informace na základě jiné žádosti a navíc tento přípis nelze považovat vůbec za rozhodnutí pro nedostatek náležitostí. Žalobce vychází z toho, že dané sdělení není rozhodnutím o jeho rozkladu, když k tomu došlo právní fikcí. Fiktivní negativní rozhodnutí o rozkladu považuje pak za nepřezkoumatelné a proto navrhuje, aby soud fiktivní rozhodnutí potvrzující předchozí fiktivní rozhodnutí o žádosti o informaci podanou dne 23. 5. 2001 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě poukázal na skutečnost, že ohledně informací žalobcem požadovaných nebyl již povinným subjektem, ovšem přesto se snažil informace žalobci opatřit. K rozhodnutím fikcí došlo v důsledku toho, že nebylo možné v zákonných lhůtách informace opatřit a stejně tak, pokud v odvolacím řízení došlo k fiktivnímu rozhodnutí, stalo se tak v rámci zákona. Zmíněný dopis ze dne 20. 7. 2001 nebyl rozhodnutím o rozkladu, v době jeho zaslání žalobci již platila zákonná fikce negativního

rozhodnutí o rozkladu - z toho vychází i žalobce a žalovaný s ním souhlasí. Žalovaný je názoru, že žalobce jeho postupem nebyl zkrácen na právech a navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ust. § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) z Vrchního soudu v Praze. Podle tohoto ustanovení Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy, v nichž byla přede dnem účinnosti s. ř. s. dána jejich věcná příslušnost, dokončí řízení zahájená před těmito soudy, a to podle části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona (§ 130 s. ř. s.). V předmětné věci byla přede dnem 1.1.2003 dána věcná a místní příslušnost Vrchního soudu v Praze, kdy řízení o takové žalobě bylo upraveno v části páté hlavě druhé o. s. ř. Předpokladem věcného vyřízení žaloby Nejvyšším správním soudem mj. je, že se jednalo o žalobu podle tehdejší právní úpravy podanou v zákonné lhůtě. Podle § 250b odst.1 o. s. ř. ve znění účinném ke dni podání žaloby, musela být žaloba podána do dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni, pokud zvl. zákon nestanovil jinak, když zmeškání lhůty nebylo možno prominout.

K posouzení včasnosti je třeba vycházet ze zvláštní úpravy uvedené v zákoně č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon) a ze skutečností vyplývajících ze správního spisu. Žalobce v daném případě požádal žalovaného o poskytnutí informací podáním doručeným žalovanému dne 23. 5. 2001. Podle § 14 odst.1 písm.c) měl povinný subjekt poskytnout informaci do 15 dnů od přijetí podání, když v dané době, se podle § 20 odst. 3 zákona lhůta pro poskytnutí informace prodlužovala o polovinu. Po marném uplynutí lhůty se podle § 15 odst. 4 zákona mělo za to, že orgán vydal rozhodnutí, kterým informace odepřel. Takové rozhodnutí bylo napadnutelné rozkladem podle § 16 odst. 5 zákona. Žalobce také skutečně podal rozklad, který byl žalovanému doručen 20. 6. 2001. Podle § 16 odst. 3 zákona byl odvolací orgán povinen rozhodnout o rozkladu do 15 dnů od předložení odvolání (rozkladu) povinným subjektem. Předložením vedoucímu ústředního orgánu k rozhodnutí o rozkladu se rozumí den doručení podatelně tohoto ústředního orgánu, když vnitřní předpisy o způsobu předkládání pošty z hlediska zachování lhůty nejsou rozhodné (což v daném případě není podstatné, neboť ze spisu vyplývá, že ministru financí byl rozklad předložen nejpozději dne 26. 6. 2001, kdy na spisové složce učinil záznam k vyřízení rozkladu a z hlediska včasnosti žaloby ani ve vztahu k tomuto dni by závěr nebyl jiný). Lhůta k vyřízení rozkladu tedy počala běžet dne 21. 6. 2001 (§ 20 odst. 4 zákona, § 27 odst. 2 správního řádu) a skončila dne 5. 7. 2001 - vzhledem k tomu, že šlo o svátek, je posledním dnem lhůty pro vydání rozhodnutí 9. 7. 2001. V této lhůtě nebylo o rozkladu rozhodnuto, podle § 16 odst. 3 zákona se má za to, že bylo vydáno rozhodnutí o zamítnutí odvolání (rozkladu) a o potvrzení napadeného rozhodnutí a za den doručení tohoto druhoinstančního rozhodnutí se podle téhož ustanovení zákona považuje den následující po uplynutí lhůty pro vyřízení odvolání (rozkladu). Takovým dnem je 10. 7. 2001 a od tohoto dne je třeba počítat lhůtu k podání žaloby podle § 250b o. s. ř. ve znění účinném v době jejího podání. Lhůta k podání žaloby (§ 57 odst.1 , § 246c o. s. ř.) počala běžet dnem 11. 7. 2001 a skončila dne 11. 9. 2001 (§ 57 odst.2, § 246c o. s. ř.). Žaloba podaná podle k ní připojené obálky k poštovní přepravě dne 21. 9. 2001 (§ 57 odst.3, § 246c o. s. ř.) je tedy opožděná.

Počátek lhůty nelze počítat od doručení přípisu ze dne 20. 7. 2001, neboť se nejedná o rozhodnutí svou formou ani obsahem a navíc se ani nejedná o přípis orgánu oprávněného k rozhodnutí o rozkladu (ministra). Žalobce to ostatně ani netvrdí a žalobou tento přípis nenapadá ani jeho zrušení nepožaduje.

Nejvyšší správní soud proto podle § 46 odst.1 písm.b) s. ř. s. žalobu jako opožděnou odmítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst.3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

Výrok o vrácení soudního poplatku se opírá o analogické použití § 10 odst.3, 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Jestliže tento zákon zakládá právo na vrácení soudního poplatku v případech, kdy řízení bylo zastaveno před prvním jednáním (než bylo ve věci vydáno rozhodnutí), tím spíše musí být poplatek vrácen tehdy, když návrh vůbec není způsobilý k projednání ve správním soudnictví a soud takový návrh odmítá podle § 46 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. 5. 2003

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu